Fil ve Mirket

Jane MEADOW

Fil ve Mirket

Jane MEADOW

Geniş, güneşli bir savanada, altın rengi otların rüzgârda dalgalandığı yerde, Ellie adında genç bir fil yaşardı. Derisi yumuşak mavi-griydi ve üzerinde hafif kırışıklıklar vardı; kocaman, sarkık kulaklarının kenarları soluk pembeydi. Boynunda sade kırmızı bir atkı taşırdı. Ellie yavaş yavaş yürümeyi ve bulutları izlemeyi çok severdi. Ama bazen yanında yürüyecek bir arkadaşı olsun isterdi.

Çok uzakta değil, dikenli bir ağacın altındaki kumlu bir yuvada, Milo adında küçük bir mirket yaşardı. Tüyleri kum rengiydi ve parlak kehribar gözlerinin çevresinde koyu lekeler vardı. Göğsünde küçük, yeşil bir kâşif çantası asılıydı. Milo meraklı ve zekiydi, koca dünyayı keşfetmeyi çok severdi. Ama o çok küçüktü, dünya ise çok büyüktü.

Aydınlık bir sabah Milo arka ayakları üzerinde dimdik durup havayı kokladı. Otların üzerinde yavaşça ilerleyen kocaman, mavi-gri bir şekil fark etti. Bu Ellie'ydi! Milo küçük patilerini salladı. "Merhaba, yukarıdaki!" diye seslendi. Ellie uzun hortumunu indirdi ve sıcak kahverengi gözleriyle gülümsedi. "Merhaba, aşağıdaki!" diye gürledi. İşte tam böyle, arkadaşlıkları başladı.

Her gün iki arkadaş birlikte keşfe çıkarlardı. Ellie, Milo yetişebilsin diye yavaş yürürdü; Milo'nun küçük bacakları yorulduğunda ise sırtına binerdi. Sulu yapraklar bulur, kelebekleri izler ve geniş gökyüzünün altında hikâyeler anlatırlardı. "Oradan çok şey görüyorsun," dedi Milo. "Sen de aşağıdan çok şey görüyorsun," diye yanıtladı Ellie.

Bir öğleden sonra, gece boyunca taşmış bir dereye geldiler. Su kahverengi ve derin, hızla akıyor ve dönüyordu. Milo kocaman kehribar gözlerle ona baktı. "Ben orayı yüzerek geçemem," diye ciyakladı, uzun kuyruğu seğiriyordu. "Benim için çok derin ve çok hızlı." Endişeyle bir adım geri çekildi, küçücük görünüyordu.

Ellie suya, sonra minik arkadaşına baktı. "Endişelenme," dedi nazikçe. "Sırtıma çık. Ben büyük ve sağlamım, su beni deviremez." Milo atlayabilsin diye iyice çömeldi. Milo onun sarkık kulağından tutundu ve koca mavi-gri sırtına tırmandı, kâşif çantasını sıkıca tuttu.

Sonra Ellie dereye adım attı. Su güçlü bacaklarının etrafında dönüyordu ama o yavaş ve dikkatli yürüdü. Milo sıkıca tutundu ve her yere baktı. "Harika gidiyorsun!" diye tezahürat yaptı. Su sıçradı ama Ellie dengesini korudu. Kısa süre sonra karşı kıyıya güvenle ve kuru bir şekilde ulaştılar. Milo onun hortumuna sarıldı. "Teşekkürler, Ellie!" dedi. "Sen dünyanın en iyi yardımcısısın!"

Karşı kıyıda otlar uzun ve gürdü. Milo'dan daha yükseğe uzuyor, yeşil bir duvar gibi dalgalanıyordu. "Hangi yöne gitmeliyiz?" diye merak etti Ellie. O kadar büyüktü ki uzun otlar hortumunu gıdıklıyordu ama önünde bir yol göremiyordu. Milo onun başının tepesine tırmandı ve dimdik durup yaprakların arasından baktı.

Milo'nun parlak kehribar gözleri uzun otları taradı. O bir kâşifti ve keşif yapmak onun özel yeteneğiydi. "Bekle!" diye seslendi. "Şurada, sarı çiçeklerin ötesinde kıvrımlı bir yol görüyorum!" Küçük patisiyle işaret etti. Ellie onu göremiyordu ama arkadaşına güveniyordu. "Yolu göster," dedi nazik bir gülümsemeyle ve Milo onu adım adım dikkatle yönlendirdi.

Kıvrımlı yol dardı ama güvenliydi. Milo seslendi: "Biraz sola! Şimdi düz git! Şu büyük kayaya dikkat et!" Ellie onun sesini takip etti, hortumunu sallayarak. Uzun otlardan çıktıklarında ikisi de şaşkınlıkla nefesini tuttu. Önlerinde çiçeklerle ve vızıldayan arılarla dolu güzel bir açıklık uzanıyordu. "Başardık!" diye güldü Milo. "Yolu sen buldun!" diye boru sesiyle bağırdı Ellie.

O günden sonra arkadaşlar pek çok maceraya atıldılar. Ellie'nin hortumu bir sarmaşığa dolandığında, Milo'nun minik patileri onu çözdü. Bir diken Milo'nun yolunu kapattığında, Ellie onu güçlü hortumuyla kaldırdı. Kaybolduklarında Milo yükseğe tırmanıp etrafa baktı. Yorulduklarında Ellie, Milo'yu sırtında eve taşıdı. Birlikte her sorunu çözdüler.

Bir akşam sakin bir göletin yanında oturup pembe gün batımını izlediler. "Biliyor musun," dedi Milo, "sen büyük ve güçlüsün, ben ise küçük ve çeviğim. Çok farklıyız." Ellie başını salladı, kırmızı atkısı dalgalanıyordu. "İşte bu yüzden bu kadar iyi bir takımız. Arkadaşlar farklı şekillerde yardımcı olabilir," dedi yumuşak bir sesle. "Büyük ya da küçük, herkesin paylaşacak özel bir şeyi vardır."

Milo gülümsedi ve eve dönüş yolunda Ellie'nin sırtına tırmandı. "Derin suları geçmeme yardım ediyorsun," dedi. "Sen de güvenli yollar bulmama yardım ediyorsun," diye yanıtladı Ellie. Arkadaşlıkları her günü daha aydınlık, her macerayı mümkün kılıyordu. Nereye gitseler, diğer hayvanlar koca fil ile küçük mirketin yan yana yürüdüğünü görünce gülümsüyorlardı.

En sevdikleri dikenli ağaca döndüklerinde sulu bir kavun paylaştılar. Milo düz bir kayanın üzerine oturdu, Ellie ise yukarıda yaprak çiğnedi. "Yarın," dedi Milo, "nehrin ötesindeki tepeyi keşfedelim." "Evet!" dedi Ellie. "Ve eğer bir dereye rastlarsak, seni ben taşırım. Uzun otlara rastlarsak, sen benim için keşif yaparsın." İkisi de güldü, mutlu ve her şeye hazırdılar.

O gece Milo kumlu yuvasında kıvrıldı, sıcacık ve güvendeydi. Kırmızı atkılı, nazik gülümsemeli koca arkadaşını düşündü. Ellie ise yıldızların altında, yeşil çantalı ve parlak kehribar gözlü minik arkadaşını düşündü. İkisi de gülümseyerek uykuya daldı, yarının fil ile mirkete yeni maceralar getireceğini bilerek.

Ve böylece, geniş, güneşli savanada iki en iyi arkadaş birlikte keşfe devam ettiler. Farklı olmanın harika bir şey olduğunu ve birbirine yardım etmenin her arkadaşlığı güçlendirdiğini öğrendiler. Büyük ya da küçük, hızlı ya da yavaş, herkesin paylaşacak özel bir şeyi vardır. Ve fil ile mirket her şeyi paylaştılar, her seferinde bir macera.